

[Jimmy Stahr]

måske være nødvendigt at se nærmere på en straffemæssig beskyttelse af disse grupper.

Det var altså de ting, som vi efter min mening ikke skal gøre. Hvad kunne man så forestille sig? Ja, justitsministeren har allerede været inde på flere ting, og de er alle anbefalingsværdige, men der er også andre ting.

Vi kan ikke i dette spørgsmål undvære hjemmenes og skolernes indsats. Med hensyn til hjemmene skulle man måske prøve at arbejde for en holdningsændring hos de voksne, hvad jeg forstod fru Mette Madsen også var inde på. Hvis man kan få de voksne til at forstå, at vold ikke er nogen løsning, er der en overvejende sandsynlighed for, at børnene også lærer det. Men jeg er ikke bange for at bruge ordet holdningsændring. Det hjælper nemlig ikke, hvis forældrene blot siger, at vold er væmmelig. De må også i handling vise det.

I mit arbejde både i og uden for fjernsynet har jeg mange gange oplevet det skisma, det må være hos mennesker, som i det ene øjeblik stærkt fordømmer vold, f. eks. hos unge, og kræver længere og hårdere straffe og så en time efter med stor fryd sammen med børnene sætter sig foran TV-skærmen og ser en film fyldt med vold. »Bare den er spændende«, er en almindelig bemærkning, og hvis man spagfærdigt forsøger at sige noget om volden i filmen, får man at vide, at det er jo bare film. Men det er jo ikke bare film. Enhver ting påvirker os, også vold, der kommer ind i stuen. Hvordan i alverden har man så tænkt sig at den skulle kunne holdes væk fra gaderne?

Jeg synes, det danske fjernsyn gør sit bedste for at holde det værste ude, men tit har jeg en fornemmelse af, at afdelingerne kan føle sig under pres, f. eks. fra visse radiorådsmedlemmer, der er meget positive over for f. eks. voldskrimier. Det kan ikke nytte, at man skyder sig ind under den fra tidligere tider kendte katarsisteori, altså at vi får afløb for vore voldsinstinkter ved at se vold – underforstået, at så går vi ikke selv ud og slår på tæven. Den teori er for længst forladt af sociologer og psykologer, og undersøgelser viser, at den ikke duer.

Jeg tror, at den daglige vold, som vi præsenteres for – i visse tilfælde også i nyhedsudsendelserne – har en indflydelse ikke mindst på børns holdning til vold. Volden er blevet noget almindeligt.

Nu skal vi jo ikke her i folkettinget censurere fjernsynet eller pålægge det bestemte programholdninger, men derimod kan vi opfordre de voksne, og ikke mindst forældre, til at være mere, meget mere kritiske med hensyn til det, de lader børnene se og høre. Og så kunne de måske samtidig selv være lidt mere kritiske. Derved støtter man de kræfter, der arbejder for bl. a. et mindre voldeligt TV.

Vi skal kort sagt sætte ind i hjemmene, pålægge forældrene det naturlige ansvar for børnenes opdragelse også på dette punkt, idet vi dog samtidig må huske, at forældrene også har andre problemer, som i visse situationer er skabt fra samfundets side, med hensyn til lang arbejdstid, dobbeltarbejde osv.

Men børnene og de voksne møder også volden andre steder end i fjernsynet. Når man ser en del af dagspressen og en del af ugepressen, får man et ganske godt billede af, at vold er en god salgsartikel. Jeg tænker uvilkårligt på, hvordan billedet havde været i ældre tider, hvis den daglige vold dengang var blevet slået op på samme måde på forsiderne, om det ikke ville have påvirket til yderligere vold og til yderligere angst.

Den megen offentlighed omkring volden har nemlig også den effekt, at mange mennesker naturligt bliver skræmte. Jeg tror, formanden for det kriminalpræventive råd, landsdommer Frank Poulsen, har ret, når han i Jyllands-Posten i forgårs, den 9. december 1979, siger:

»Det er i højere grad angsten, der er steget, end volden.«

Det er svært at vurdere ud fra statistikker o. lign., hvorvidt der eksisterer en voldsbølge.

»Men det er givet, at pressen medvirker negativt i denne henseende. Vi bliver påvirket til at være bange. Og jo flere, der holder sig hjemme, des færre er der på gaden, og derved får volds mændene friere spillerum.«

Også andre kriminologer har været inde på de samme tanker.

Det er indlysende, at også skolen på linje med forældrene må ind i billedet, når det drejer sig om præventiv indsats. Nogle af verdens årsager stammer fra skolen. Jeg tror, de fleste lærere er opmærksomme på de problemer, som kan igangsætte den særlige skolevold, mobning, men i en presset arbejdsituation og i visse tilfælde uden den fornødne støtte fra hjemmene er det svært at sætte ak-